

AMORE IN AMALFI

Liza van der Peijl

Amore in Amalfi

In Italië komt Sofia
een familiegeheim op
het spoor, én een
nieuwe liefde...

eceaan

© 2025 Liza van der Peijl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Shutterstock

Foto auteur © Gerben Pul

NUR 301

ISBN 9789046833353

ISBN 9789046833735 (e-book)

ISBN 9789046833933 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Ocean maakt deel uit van Park Uitgevers

1

Een vis. Ze kon er niks aan doen, maar dat was het enige waar Sofia aan kon denken. De geanimeerd op en neer bewegende, volle, rode lippen van Elodie deden haar denken aan een vis op het droge. Hoe langer ze naar Elodie keek, hoe levendiger ze haar zag veranderen in een vis. Zo'n felgekleurde vis, met een fladderende staart en glinsterende schubben. Zo'n vis die de blits maakt in ieder aquarium.

Door de opdringerige gedachte aan die vis lukte het Sofia alleen niet om de inhoud van het gesprek te volgen. Als je het tenminste zo wilde noemen, een gesprek. Daarbij denk je toch aan een vorm van communicatie met twee zenders. En één ding was duidelijk, Sofia was geen zender. Nooit geweest ook. Sofia was een geboren ontvanger. Een luisterend oor. Het feit dat ze nu niet bij de les kon blijven, was dan ook op z'n minst opmerkelijk. Zaten haar oren te vol? Waren ze verstopt geraakt door het jarenlange luisteren?

Sofia hield er gewoon niet zo van om over zichzelf te praten. En die stilte werd door anderen gelukkig graag gevuld. De reden dat de meeste mensen graag over zichzelf praten, is dat ze dan dopamine aanmaken, het gelukshormoon. Dat had ze eens in de wachtkamer bij de tandarts gelezen. Iedere keer als Sofia Elodie hoorde praten, werd dit statement bevestigd. De ogen van haar collega lichtten helemaal op als ze weer eens iets vertelde over een interessante reis die ze had gemaakt, een concert waar ze was geweest, of een of ander hip feest waar ze had gedanst met de man van haar dromen.

Waarom Sofia het zelf vreselijk vond om over zichzelf te vertellen, had ze nooit helemaal kunnen verklaren. Niet dat iemand haar ooit een reden had gevraagd. Misschien kwam het gewoon wel doordat ze geen interessante reizen maakte. Dat ze geen concerten bezocht, laat staan naar hippe feesten ging. Haar leven was nou eenmaal een beetje voorspelbaar. Of nou ja, een beetje. Het was eigenlijk van a tot z wel uitgestippeld. Kannen-en-kruikenwerk.

Maar wat was daar mis mee? Dat gaf haar gewoon een veilig, geborgen gevoel. Sofia hoefde geen adrenaline of dopamine, of welk ander zogenaamd fantastisch hormoon dan ook. Ze was tevreden met wat ze had. Sofia hield niet van kiezen, niet van onzekerheid. Elke keuze vormde in haar ogen een bron van stress.

Daarom mocht ze in haar handjes knijpen met Tom. In tegenstelling tot zijn vriendin wist hij precies wat hij wilde, waar hij dat wilde, en vooral hóé. Ze was inmiddels al zo'n vijf jaar samen met hem, en als ze haar moeder mocht geloven, zou het niet lang meer duren voor hij De Vraag zou gaan stellen. En als er iemand was die dat soort dingen wist, was het Sofia's moeder, Cristina.

'Waar wacht je nou op? Ik geloof wel dat er haast bij was, hoor.' Elodie keek haar met zo'n indringende blik aan dat Sofia's bloeddruk gelijk omhoogschoot. Ze had het gesprek totaal niet gevolgd en op de automatische piloot wat staan knikken terwijl haar gedachten dwars door de kantoortuin het open raam uit waren gefladderd. En nu werd er aan de dwingende blik van haar collega te zien duidelijk iets van haar verwacht.

'Om eh...?' Waar kon in vredesnaam zo'n haast bij zijn? Was ze een deadline vergeten? Razendsnel speurde ze haar geheugen af, maar ze vond niks alarmerends.

'Om naar Yannika te gaan!' Fel en duidelijk geïrriteerd om haar slome reactie vulde Elodie haar aan.

Moest ze naar haar manager? Had Yannika haar op het matje geroepen? Ze was nog nooit te laat geweest, dus dat kon het niet

zijn. Was er een ontevreden cliënt geweest, had iemand over haar geklaagd? De paniekgedachten buitelden over elkaar heen. Had ze een nieuwe trend gemist op insta? Hoewel ze er de hele dag – en soms een deel van de avond – bovenop zat, leek het soms bijna onmogelijk alle nieuwe trends en producten bij te benen. Eigen schuld, zouden haar ouders zeggen. Zij was zelf zo eigenwijs geweest om Interior Design te gaan studeren, in plaats van gewoon architect te worden en in het familiebedrijf te komen werken.

Dat was een gewaagde stap geweest – de enige uit Sofia's leven nota bene, en één waar ze regelmatig nog iets over te horen kreeg.

Ze opende haar mond, maar sloot hem een tel later weer zonder om een verklaring te hebben gevraagd. Elodie was duidelijk geïrriteerd nu ze had ontdekt dat haar hele betoog volledig langs Sofia heen was gegaan. 'Ga nou maar,' bitste ze voor ze wegbeende op haar naaldhakken. 'We worden hier niet betaald om te dromen.'

Ze had gelijk, realiseerde Sofia zich terwijl ze schoorvoetend de zwevende wenteltrap in het midden van het kantoor beklom. Maar jammer was het wel. Hoe heerlijk zou het zijn als dat wel zo was, als er een plek bestond waar je wél betaald werd om te dromen? Zou er zoiets bestaan? Bovenaan de trap slikte ze de gedachte weg. *Even erbij blijven nu, Sofia.*

Ze nam nog een diepe teug adem, klopte zachtjes op de deur en drukte na een instemmend geluidje van haar manager de klink omlaag.

2

‘Sofia! Ga zitten. Wil je wat drinken?’

Yannika was met een stralende glimlach opgestaan en wees nu uitnodigend, maar toch ook een tikje dwingend naar de fitnessbal aan de overkant van haar bureau. Yannika was het type vrouw dat je met één woord zou kunnen omschrijven als ‘geslaagd’. Een vrouw die niet struikelde, die in alle situaties uit haar woorden kwam en er altijd uitzag om door een ringetje te halen. Ook vandaag weer, beseft Sofia vol bewondering. Zoals ze daar stond, met haar perfect opgemaakte ovale gezicht, haar lange, golvende donkerbruine lokken die glanzend op haar schouders rustten, en haar champagnekleurige broekpak dat precies op de juiste plekken strak om haar lichaam sloot en op andere juist weer losjes viel en zo haar perfecte vormen benadrukte, het boezemde Sofia ontzag in. Zoveel stijl en elegantie in één vrouw, Sofia werd er keer op keer weer onzeker van. Altijd als ze een een-op-eengesprekje had met haar manager werden haar handen net een tikje klammer dan ze wilde, en haperde haar stem net iets vaker dan gebruikelijk.

Ze slikte en probeerde zo elegant mogelijk te gaan zitten. Hoe Yannika het voor elkaar kreeg om zo gracieus op een fitnessbal te gaan zitten, was voor Sofia een mysterie. Zelf moest ze haar spieren tot het uiterste aanspannen om ervoor te zorgen dat ze überhaupt overeind bleef, en niet met bal en al omdonderde. En waarschijnlijk zou ze dan in haar val ook nog de glazen award die Yannika vorig jaar had gewonnen met een van haar ontwerpen én de

bananenplant ernaast meenemen. Iets wat waarschijnlijk niet heel bevorderlijk zou zijn voor de rest van haar carrière.

Terwijl Sofia's buikspieren protesteerden en ze zichzelf inwendig vervloekte voor de belachelijke hoge palen die ze die morgen had aangetrokken, stak Yannika van wal. 'Ik heb nieuws. Leuk nieuws.' Recht op haar doel af, geen inleidende smalltalk. Typisch Yannika.

Aan de uitdrukking op haar gezicht te zien zou je denken dat ze de loterij had gewonnen en nooit meer terug hoefde te komen naar kantoor. *O nee*, glimlachte Sofia. Dat zou voor een workaholic als zij natuurlijk vreselijk nieuws zijn.

Aangezien Sofia wist dat Yannika geen aansporing van haar kant nodig had, besloot ze niks te zeggen en haar baas alleen zo geïnteresseerd mogelijk aan te kijken terwijl haar tenen onrustig op en neer wiebelden in haar pumps. Als het kantoor maar niet weer een grote opdracht had binnengesleept. Al die uitdagingen waren heel leuk, maar voorlopig was ze nog druk genoeg met het moodboard voor de herinrichting van het advocatenkantoor. En dan was er natuurlijk ook nog de showroom van die dure kledingzaak. Nou ja, het belangrijkste was dat het *léuk* nieuws was, dat had Yannika zelf gezegd.

'We hebben mogelijk een nieuwe cliënt. Een belangrijke cliënt.' Bij die laatste woorden liet ze haar stem dalen en kneep Yannika haar ogen een beetje samen.

Dus toch, dacht Sofia terwijl haar vingernagels zich zachtjes in haar bovenbeen boorden. Dit werd een dilemma en als er iets was waar ze een hekel aan had, waren het dilemma's. Als keuzes op zich al naar waren, dilemma's waren de *boze stiefmoeders* onder de keuzes.

Zou ze haar baas tevreden houden en de opdracht aannemen? Maar dat zou betekenen dat ze de komende tijd heel wat uurtjes moest overwerken, iets wat Tom zeker weten niet kon waarderen.

De andere optie zou een chagrijnige Tom kunnen voorkomen, maar als er iemand was die haar baas niet graag teleurstelde, was het Sofia. Ze deed haar mond open zonder dat ze zelf precies wist wat ze zou gaan zeggen.

‘Het gaat om een cliënt in Amalfi, in Zuid-Italië, maar de deal is nog niet rond.’ Voor Sofia iets had kunnen uitbrengen, ging Yannika al verder. ‘Het is zo’n belangrijke opdracht, dat we er iemand van het kantoor naartoe willen sturen. In persoon. Als we deze opdracht binnenslepen, zouden er namelijk weleens een heleboel andere opdrachten uit voort kunnen vloeien.’

De opwinding klonk door in haar stem en aan haar ogen te zien hield Yannika het niet langer om haar boodschap binnen te houden. ‘En die persoon ben jij!’ riep ze een seconde later uit, terwijl ze met een sierlijk sprongetje opveerde van haar zitbal. ‘Felix neemt al je huidige opdrachten over, je vertrekt over twee weken.’

‘Over twee weken al?’ stamelde Sofia, terwijl ze ook opsprong van de bal en met haar hand over haar pijnlijke knie wreef, die ze van schrik tegen het glazen tafelblad had gestoten. ‘En waarom ik?’

‘Omdat jij de enige hier bent die vloeiend Italiaans spreekt!’ Een roze blos verspreidde zich over Yannika’s wangen zodra ze haar eigen woorden terug hoorde. ‘En omdat jij supergoede ideeën hebt, natuurlijk!’ voegde ze er met een tandpastasmile snel aan toe.

‘Wow, nou eh, d... dank je wel.’ De alarmbellen in haar hoofd rinkelden inmiddels in koor. Zij, op reis? Zonder haar ouders en zonder Tom? Om een opdracht binnen te slepen aan de andere kant van Europa? ‘Dat is heel... bijzonder. Mag ik er... even over nadenken?’ Sofia kon alleen maar vurig hopen dat Yannika de zweetpareltjes op haar voorhoofd niet zou zien.

Een zweem van ergernis gleed over Yannika’s gezicht voor ze antwoordde. ‘Oké, maar ik wil het morgenmiddag wel weten. Om vijf uur. O, en eh... Sofia?’

Met haar hand al op de deurklink draaide ze zich om. 'Ja?'

'Als je de opdracht weet binnen te slepen, wacht er hier in Amsterdam een prachtige promotie op je.'

Met die woorden nog nagalmend in haar hoofd, verliet Sofia het kantoor.

3

Eenmaal thuis liep Sofia meteen door naar de badkamer. Ze zou die middag eigenlijk nog een teamborrel hebben gehad, maar omdat er te veel zieken waren, was die verplaatst naar volgende week. Dat kwam best goed uit, want ze had nu vooral zin om even alleen te zijn.

Pas toen ze het water hoorde stromen en de badkuip zich langzaam maar zeker begon te vullen, kwam haar ademhaling tot rust. Nadat ze haar broek netjes had opgevouwen en haar blouse en satijnen ondergoed in de wasmand had gegooid, trok ze haar badjas aan en opende ze de deur van de badkamerkast.

De geuren uit haar schatkist walmden haar direct tegemoet. Of nou ja, schatkist, zo noemde zij het houten kistje waar ze haar zeepjes en bruisballen in bewaarde. Tom vond het allemaal maar stinken.

Van jongs af aan was de badkamer haar toevluchtsoord geweest. Als meisje was ze ooit begonnen met zeepjes te verzamelen, en inmiddels had ze een hele collectie. Badderen met bruisballen en lekkere zeepjes was zolang ze zich kon herinneren haar favoriete middel geweest om tot rust te komen. Om de buitenwereld even helemaal van zich af te spoelen en weg te dromen bij de heerlijke geuren om haar heen. Om te genieten van de kleuren en glitters in het water, het glinsterende sop op haar huid, de zijdezachte sensatie van de crèmepjes en lotions die ze na afloop op haar lichaam smeerde.

Welke zou ze vandaag pakken? Langzaam liet ze haar ogen over haar verzameling glijden. Iets dromerigs, met rozengeur en vanille? Of juist iets fris, om haar geest helder te maken, iets met citrusvruchten misschien? Haar vingers gleden loom van de roze glitterbal naar de gele bal in de vorm van een citroen. Of misschien toch die ernaast, de 'Innerlijke tijger'? Een beetje moed kon ze ook wel gebruiken.

Tijdens de rit in de metro had ze na zitten denken over Yanika's voorstel, maar ze was nog geen stap verder. Aan Tom kon ze helaas niets vragen, want hij zou die avond pas laat thuiskomen na een etentje met vrienden. Haar moeder kon ze ook niet bellen want die zat met Sofia's vader in Parijs en die wilde ze liever niet storen.

Daarom leek de meest logische stap om haar hoofd even leeg te maken in bad. Ze stak de kaarsjes op de rand van het bad aan, knipte het lichtknopje uit en zette een ontspannende playlist aan met Spaanse gitaarmuziek. De bruisbal legde ze op het zeepplankje boven het bad, klaar om het water te betoveren. Toen het bad tot aan de zilveren draaiknop was volgelopen, liet ze haar donzige badjas op de grond glijden. Ze dompelde haar grote teen in het water en een glimlach gleed over haar gezicht. De temperatuur was perfect. Ze stapte over de rand en liet zich langzaam in het weldadig warme water glijden. Alle spanning verdampte, haar schouders ontspanden en ze slaakte een diepe zucht. Ze sloot haar ogen een moment voor ze de Innerlijke tijger pakte, een gouden bal vol glitters waar een roze tijger zich sierlijk omheen krulde. Zodra de bal het water raakte, veranderde haar bad in een bubbelende toversoeep vol roze en gouden belletjes. Ze bedacht zich licht gegeneerd dat ze deze week een extra royale fooi achter zou laten voor haar hulp Sheila; dit er allemaal weer afschrobben morgen was vast geen pretje.

Heerlijke geuren stegen op terwijl ze de bal langzaam heen en weer liet gaan langs haar benen. Voor de bal helemaal verdwenen

was, pakte ze hem uit het water en smeerde de glitters genietend uit over haar armen, haar borsten en haar hals.

Haar telefoon en laptop, die beide zo'n grote rol speelden in haar leven, mochten deze ruimte onder geen beding betreden. Dit was het enige moment en de enige plek waar ze alleen was met haar gedachten, waar er niks voor haar werd ingevuld. Normaal werd alles voor haar bijgehouden: haar dagindeling werd bepaald door haar agenda, haar stappen bijgehouden door de ene app en haar calorie-inname gepland door een andere. Die laatste app werkte Sofia eigenlijk een beetje op haar zenuwen, maar haar moeder Cristina had hem aangeraden en als iemand een perfect figuurtje had, was zij het. Bovendien had zij de app ongevraagd op haar telefoon geïnstalleerd en vanaf dat moment had Sofia zich bezwaard gevoeld hem niet te gebruiken.

Zo ging het nu eenmaal. Op kantoor verdeelde Yannika het werk, haar moeder bemoeide zich met haar figuur en Tom bepaalde wat ze in haar vrije tijd deed. Hij zocht meestal de films uit, omdat hij daar nou eenmaal meer kijk op had. Als ze uit eten gingen, koos Tom het restaurant, want hij had gewoon een goede smaak. En als ze iets met de familie deden, bepaalde haar moeder. Die koos natuurlijk altijd een Italiaans restaurant, Cristina's beide ouders waren immers Italiaans. En hoewel ze zelf in Amsterdam was geboren, sprak ze vloeiend Italiaans en had Cristina ervoor gezorgd dat ook Sofia en haar zus Alice de taal hadden geleerd. Sofia's opa kwam uit het noorden van Italië en haar oma uit het zuiden. Uit Amalfi om precies te zijn. Maar dat was dan ook het enige wat Sofia ervan wist. Oma had nooit graag over het verleden gesproken, over haar tijd in Italië. Als ze iets over vroeger vertelde, ging het eigenlijk altijd over haar tijd in Amsterdam, waar ze samen met opa een nieuw leven was begonnen. Het enige wat ze van Amalfi had overgehouden, was haar liefde voor citroenen. Die grote, heerlijk ruikende, pitloze citroenen die ze speciaal liet over-

komen vanaf de Amalfitaanse kust en verwerkte in haar heerlijke visgerechten en salades.

Bij de gedachte aan oma kreeg Sofia een brok in haar keel. Ze miste haar soms ontzettend. Zou ze het fijn hebben gevonden dat Sofia misschien Amalfi ging bezoeken? Al was het maar voor een werkafspraak? Ze sloot haar ogen en liet haar hoofd tot aan haar kruin langzaam in het gouden water zakken.

Pas toen het grote licht aanging en een oorverdovende gil de ruimte vulde, schoot ze overeind.

‘Dus die stormde gewoon de badkamer in, terwijl jij daar lag? Naakt?’

Sofia rolde met haar ogen terwijl Alice haar vol ongeloof aanstaarde. ‘Ja Alice, ik ga naakt in bad. Gek hè?’

‘Nou nou, je zusje kan er toch ook niets aan doen.’ Cristina maakte een sussend gebaar naar Sofia en wenkte tegelijkertijd de ober voor nog een ronde witte wijn.

‘Wat een lef! Om dat wicht dan ook gewoon mee te nemen naar jullie huis! Vreemdgaan in je eigen bed, dat doe je toch niet?’

‘Alice! Kan het iets zachter alsjeblieft?’ Schichtig keek Sofia de ruimte rond. Ze vond het sowieso al ongemakkelijk om hier in haar badjas – waar ze niks onder aanhad – te midden van wildvreemden over te praten, en ze wilde absoluut niet dat die wildvreemden ook nog hun hele gesprek woordelijk konden volgen. Een dagje wellness had van haar überhaupt niet gehoeven, maar toen ze donderdagavond huilend bij haar moeder op de stoep stond met haar weekendtas, had die erop gestaan een dagje naar de spa te gaan. Uiteraard was Alice ook meteen gekomen zodra haar zus haar had ingelicht. ‘En inderdaad. Ik kan nog steeds niet geloven dat hij dat heeft gedaan. Vreemdgaan, en dan ook nog schaamteloos bij ons thuis!’ Haar stem klonk gekweld, en zo voelde ze zich ook. Ze zou nooit meer in bad kunnen gaan zonder hieraan te denken. Die gedachte veroorzaakte een misselijk gevoel in haar maag dat zich een weg omhooggaande door haar slokdarm. ‘En mam, ik hoef echt niet nog meer wijn!’

‘Twee wijntjes kunnen toch geen kwaad? Je moet gewoon een beetje ontspannen.’ Cristina schoof iets naar voren op de bank die ze met z’n drieën deelden en legde haar hand op Sofia’s knie terwijl ze haar indringend aankeek. ‘Wat ga je nu doen?’ vroeg ze toen voorzichtig.

Sofia haalde haar schouders op. Dat was nog het ergste van alles. Ze zat nu met nóg een keuze in haar maag. En alwéér een dilemma. Moest ze bij Tom weg? Dat zou een hoop opluchting geven, maar ook heisa. Het huis zou moeten worden verkocht, ze zou haar vertrouwde stekje kwijtraken. Daarnaast zou hij misschien niet meer met haar ouders willen samenwerken. En dan had ze het nog niet eens over hoe ongemakkelijk de feestdagen vanaf nu zouden worden, als ze tijdens het jaarlijkse kerstdiner in de villa bij opa niet meer naast haar vriend zou zitten, maar in haar uppie. Ze zou worden verbannen naar het Sneue Single Tafeltje, gedoemd en vergeten tussen haar ongetrouwde neven met hun jampotbrillen. Straks zou ze naast haar nicht Eldrid moeten zitten. Een huivering trok tussen haar schouderbladen.

De andere optie sprak haar zo mogelijk nog minder aan. Het voorkwam een hoop gedoe, maar ze dacht niet dat ze het kon opbrengen om het maar gewoon te vergeten, Tom te vergeven en verder te gaan of er niks gebeurd was. ‘Ik weet het niet.’ Ze trok haar schouders op.

‘Het komt echt wel goed, meisje,’ zei Cristina terwijl ze zacht over haar in badstof gehulde dijbeen streek. ‘Zolang je maar geen overhaaste beslissingen neemt. Uit elkaar gaan lijkt nu misschien de enige optie, maar er zijn echt andere manieren.’

Beide dochters trokken hun wenkbrauwen op. ‘Andere manieren? Bedoel je echt dat ze het maar gewoon moet pikken, mam?’ Aan Alices stem te horen walgde ze bij het idee.

‘Nee, dat zeg ik helemaal niet, en praat alsjeblieft wat zachter,’ voegde Cristina eraan toe nadat het echtpaar op de bank tegenover

hen een paar keer al te nieuwsgierig opkeek. 'Ik bedoel gewoon, dit soort dingen gebeuren soms. En ik praat het niet goed,' ging ze snel verder toen Sofia haar een onweersblik zond, 'ik zeg gewoon dat het niet het eind van de wereld hoeft te zijn.' Ze dempte haar stem nog verder voor ze doorging. 'Papa heeft in het verleden ook weleens... een vergissinkje gemaakt.'

'Een vergissinkje, mam? En gadverdamme, *too much information!*'

'Alice!' siste haar moeder. '*Language!*' Ze wendde zich weer tot Sofia. 'Misschien kunnen jullie gewoon even een pauze inlassen. Sofia, waarom blijf je niet een weekje of twee bij ons logeren. Dan kun je even rustig nadenken en kan Tom dit allemaal afhandelen.'

De woordkeus van haar moeder bezorgde Sofia kippenvel. Afhandelen?

'Hij heeft er toch spijt van? Je zei zelf dat hij zei dat het niks voorstelde. Alleen maar lust, geen liefde.' Cristina keek opgewekt, maar Sofia voelde zich door die woorden geen steek beter.

'Hij mag dan wel spijt hebben, voor mij is het echt niet zomaar weer goed, hoor. Hij wilde vreemdgaan met die troela, en ook nog eens in ons eigen huis! En het erge is, als die borrel was doorgegaan, had ik het waarschijnlijk niet eens geweten!' Sofia's toon was gedempt maar de witte knokkels waarmee ze haar wijnglas vasthield, verrieden haar emotie. 'En wie weet hoelang dit al gaande was?' Hoe was het mogelijk dat haar moeder zo makkelijk in Toms mooie praatjes trapte? Ze wist dat Tom en haar moeder vanaf het begin een goede klik hadden gehad. Bovendien was hij als make-laar een belangrijke zakenrelatie voor het architectenbureau van haar ouders. Ze wilde hun dat contact echt niet zomaar afnemen, maar hier doodleuk overheen stappen was ook geen optie. 'Nou goed,' zei Sofia ten slotte. 'Een pauze is misschien geen gek idee. Daarover gesproken, misschien hoef ik niet eens langer te blijven logeren.'

'Dear passengers, we're approaching the airport of Napels. We expect to be landing in about ten minutes. The temperature today is 27 degrees, there's light wind and almost no clouds. We hope you had a pleasant flight and we wish you a very good time in Napels.'

Nog voor de piloot was uitgesproken, begon het vliegtuig te schudden. Sofia was sowieso al niet dol op vliegen, laat staan in haar eentje, maar met turbulentie werd het een heel ander verhaal.

'Guardi, laggiù, si vede il Vesuvio!' Het Italiaanse omaatje in de stoel naast haar vergat op slag haar rozenkrans toen ze de briesende vulkaan beneden ontwaarde. Het was een indrukwekkend gezicht, dat moest Sofia haar nageven, toen ze opzijleunde om langs het dametje heen te kijken. Die grote stad aan de voet van de machtige vulkaan, de azuurblauwe zee van de baai, het deed beide dames alle vliegangst spontaan vergeten.

Gelukkig was de turbulentie van korte duur en met een soepele landing zette de piloot het toestel aan de grond. Eenmaal buiten de luchthaven werd Sofia verwelkomd door een stralend blauwe hemel en een heerlijk lentezonnetje. De trein naar Amalfi zou vertrekken vanaf Napoli Centrale, maar eenmaal op het station aangekomen zag Sofia op de vertrekborden dat ze nog ruim een uur speling had voor de trein vertrok. Wat zou ze gaan doen? Even neuzen in de winkeltjes? Een aanlokkelijke optie, maar de kans was groot dat ze dan iets zou kopen en ze had met haar koffer en grote handtas al genoeg om met zich mee te slepen. Ergens

neerstrijken voor een koffie? Napolitaanse koffie was beroemd, had ze gelezen, maar Sofia was nou eenmaal geen koffiedrinker. Als Tom hier nou was geweest... die had zeker geweten wat het beste was. Bij de gedachte aan Tom nestelde zich meteen een steen in haar maag. Ze schudde kort haar hoofd. Niet aan hem denken nu, straks begon ze nog te huilen. Ze was in Italië, afleiding genoeg. Ze moest het alleen nog even zien te vinden.

Op dat moment trilde haar telefoon. Ze keek op toen ze de melding las. Nog geen vierduizend stappen? Dat was dan duidelijk, ze zou te voet het gebied rond het station verkennen. En dit was ook precies de reden waarom ze zo blij was met al haar apps. Haar zus mocht haar dan een controlfreak noemen, die apps hielpen tenminste om je leven een beetje te organiseren. Om alles ordelijk te houden. Want als er iets was waar Sofia een hekel aan had, was het chaos.

Maar toen ze het station verliet en in de felle zon langs de taxi's het plein op liep, verdampte haar besluitvaardigheid op slag.

Wat ze hier aantrof had niks te maken met de idyllische beschrijvingen van Napels die ze had gelezen in Yannika's reisbrochure. Hier heerste chaos in zijn opperste vorm. Van alle kanten liepen en riepen er mensen door elkaar, het leek wel een mierennest. Sofia werd opgeslokt in een wolk van geluid. Er werd geschreeuwd, getoeterd en er klonk muziek van alle kanten. Uit meerdere radio's schalden Napolitaanse volkszangers, maar Sofia hoorde ook hiphop, een stukje verderop draaide iemand zelfs Taylor Swift. De onsamenvangende kakofonie deed pijn aan haar oren.

Er waren mensen in alle soorten, kleuren en maten. Mannen die haar onbehoorlijke dingen nariepen, vrouwen die bijna bezweken onder hun zware plastic tassen en met kinderen die jengelend aan hun benen hingen. Maar ook meisjes met minitopjes, strakke leggings, hoge staarten en een lading make-up waar Sofia zich een